

El matrimoni com a dissolvent de la passió

Ara que ho tenim tot

AUTOR: LEE BLESSING

Sala Muntaner, 23 de maig
Direcció: Jordi Coromina
Traductora: Pat Aguiló

El matrimoni com a institució tendeix, amb els anys, a dissoldre o anestesiar la passió. O, en el millor dels casos, a convertir-la en allò que Llorenç Villalonga a *Bearn* anomena l'“amor costum”. De matrimonis de matriu burgesa frustrats, traïts o desencisats, la dramaturgia contemporània n'és plena. Se'n podria fer una tesi doctoral de les d'abans, d'un miler llarg de pàgines. Costa molt que, en aquesta temàtica —ampliable també a les relacions sentimentals en general, si guin oficials o oficioses— se'n pugui dir res de nou. Per fortuna, en l'era de l'amor líquid, els marges del decòrum s'han ampliat i han fet més lliures els vincles sentimentals amb els altres.

Ara que ho tenim tot de Lee Blessing, dirigida per Jordi Coromina, radiografia l'agonia d'una parella aparentment estable i sense problemes que, en el 24è aniversari del seu casament, parteixen peres de manera irremissible. El retorn a l'hotel de la vall de Núria —gentilesa de l'adaptació— on van passar la nit de noces es planteja com un cap de setmana entre nostàlgic i plàcid per recordar l'amor passió. Però una estona d'espera no programada fa esquarterar el miratge de l'estabilitat matrimonial, quan la dona etziba al marit que vol divorciar-se.

Es tracta d'una parella, Carol i David, liberal i satisfeta, ben situada econòmicament, amb una bona feina, un fill a la universitat, dos cotxes de gamma de luxe, tres canaris i una casa en un barri de la zona alta. Metòdic i dominant, David converteix la muller en un element més del projecte d'èxit que s'ha empes-

Mingo Ràfols i Núria Casas

cat. Incapaç d'expressar el seu neguit, Carol busca algun aferrall per donar corda a una relació rutinària i sense flama. Arriba un moment en què tots dos parlen llenguatges antagònics, de conciliació inviable: ell, el de la preservació dels guanys; ella, el del canvi i la incertesa del futur.

Blessing vol exposar la complexitat de les relacions afectives, disseccionar el desencís del matrimoni i, en especial, analitzar amb bisturí l'evolució de David i Carol. D'entrada, ell s'ho pren amb ironia i sarcasme, incrèdul per la gosadia d'ella, però després, impotent, treu el pitjor de si mateix i reacciona amb violència. Des del mutisme i la fredor inicials, ella desgrana gradualment, amb marrares i evasives entre malencòniques i banals, els motius del seu desamor: una relació sense sorpresa ni passió, previsible i desmotivadora. En realitat, davant del repte de la separació, David s'ho pren

com si hagués de resoldre un problema de gestió empresarial; Carol, com una mera qüestió de pell. El desenllaç, d'una agror mancada de tendresa, resta obert, però les ferides ja són incurables.

Núria Casas (Carol) i Mingo Ràfols (David) s'esforcen a fer versemblant la situació imaginada pel dramaturg nord-americà d'una parella que, en vigílies de les noces d'argent, viu una crisi irrevocable, malgrat que en aparença ho té tot. Res de nou a les societats riques. Amb una interpretació realista, una direcció poc creativa i un espai escènic convencional, tots dos fan el que poden i se'n surten força bé, perquè són actors de primera categoria —esplèndids, fins i tot, davant d'un públic escassíssim. Resulta el millor del muntatge. El problema és que el text, tret d'alguns diàlegs guspi-rejants, avança a un ritme lent, està minnat de tòpics sobre el món de la parella i no aporta res que doni la campanada.